

บันทึก

เรื่อง ขอให้ตีความมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ พ.ศ. ๒๔๘๖

สำนักนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือที่ ๗๒๑๑/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๒ ขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาตีความมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ พ.ศ. ๒๔๘๖

ปัญหาในเรื่องนี้เกี่ยวกับการพิจารณาแต่งตั้ง “ศาสตราจารย์” จาก “อาจารย์พิเศษ” ผู้ซึ่งนอกจากจะได้ร่วมทำการสอนในวิชาสาขาใดสาขาหนึ่งในแผนกวิชา คณะแพทยศาสตร์ – ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์แล้วยังเป็นผู้มีคุณสมบัติบางประการตามที่คณะกรรมการมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ได้ระบุไว้ในมติของที่ประชุมด้วย แต่คณะกรรมการมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์มีความสงสัยว่า การแต่งตั้ง “อาจารย์พิเศษ” ผู้ซึ่งมีคุณสมบัติดังกล่าวให้เป็น “ศาสตราจารย์” นั้น จะต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามบทบัญญัติมาตรา ๒๙ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ พ.ศ. ๒๔๘๖ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย กองที่ ๔) ได้พิจารณาปัญหาเรื่องนี้แล้ว เรื่องการแต่งตั้งศาสตราจารย์นั้นได้มีมาตรา ๒๙ บัญญัติไว้ ดังนี้ “บุคคลซึ่งจะได้รับแต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์นั้น ต้องมีคุณสมบัติสำหรับแผนกวิชาที่ตนพึงปฏิบัติ ดังนี้

(๑) ได้ปริญญาเอกของมหาวิทยาลัยนี้หรือเทียบเท่ากัน และได้ทำการสอนมาแล้วไม่ต่ำกว่าห้าปี หรือ

(๒) ได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งของมหาวิทยาลัยนี้หรือเทียบเท่ากัน และได้ทำการตรวจค้นได้ผลดีเป็นพิเศษ หรือ

(๓) ได้ปริญญาชั้นใดชั้นหนึ่งของมหาวิทยาลัยนี้หรือเทียบเท่ากัน และได้แสดงความสามารถเป็นพิเศษในการสอนในมหาวิทยาลัยไม่ต่ำกว่าสิบห้าปี”

คณะกรรมการกฤษฎีกาได้พิจารณาเรื่องที่ส่งมาแล้วปรากฏตามหลักฐานว่า บุคคลผู้นั้นได้ปริญญาของมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์และได้ร่วมทำการสอนในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์มากกว่า ๑๕ ปี ทั้งคณะกรรมการมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ก็รับรองว่ามีความสามารถพิเศษในการสอน กรณีจึงเข้า (๓) ของมาตรา ๒๙ แต่งตั้งเป็นศาสตราจารย์ได้ คำว่า “มีคุณสมบัติสำหรับแผนกวิชาที่ตนพึงปฏิบัติ” นั้น บ่งชี้ว่ากฎหมายต้องการให้พิจารณาทางด้านความรู้และการปฏิบัติการสอนเท่านั้น ไม่ได้หมายถึงการต้อง “รับราชการ” ณ ที่ใด เรื่องรับราชการอยู่ในที่แห่งอื่นจึงไม่เป็นข้อขัดข้องแต่อย่างใด

(ลงชื่อ) หยุต แสงอุทัย

(นายหยุด แสงอุทัย)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
มีนาคม ๒๕๐๓